

Søndag d. 1. september 2013, Brande Baptistkirke

Prædiken af Søren P. Grarup

Indgangslæsning: Salme 103 v. 11-13

Evangelielæsning: Lukasevangeliet kap. 17 v. 11-21.

Når vi modtager nyheder, hører historier, ser en film eller oplever et eller andet, så er det ofte sådan, at det, der tiltrækker sig den største opmærksomhed, er det, vi ikke får at vide og ikke *kan* vide noget om - det, der giver fantasien eller fordommene frit spillerum. Det er noget, som ikke mindst filmindustrien er dygtig til at udnytte. Vi forestiller os ting, vi ikke har set – og når filmens mysterium så skal afsløres lige før rulleteksterne, så finder vi ud af, at det vi var så sikre på, det var forkert – forbryderen var en anden.

Jeg synes også, at jeg ikke så sjældent har oplevet noget tilsvarende netop med den beretning, vi her har fat i.

Det står for mig, at jeg især i mine unge dage har hørt ganske mange prædikener, som handlede om de ni, der forsvinder ud af billedet - - og tit gik jeg hjem med bøjet nakke, dybt overbevist om, at jeg - i en eller anden overført betydning - uhjælpelig hørte hjemme blandt de ni, som Jesus tilsyneladende forgæves spurgte efter - - selv om jeg havde været der og havde sagt Gud tak for livet.

Vel var der ganske sikkert ganske mange ting i mit liv, som kunne trænge til at komme under Jesu kærlige omsorg for at blive anderledes - og det er der stadigvæk .

Når vi har missionsdrøftelser eller hvad vi kalder det i menigheden, så kan vi meget tit sætte den generelle overskrift over alle samtalerne: Hvad er der dog galt med os? Og vi kan hurtigt blive grumme enige om, at kirken ikke er, hvad kirken burde være.

Og mange mere personlige samtaler om kristenlivet går under samme overskrift.

Lytter vi i sådanne samtaler efter det, der ikke siges med positive ører, så hører i hvert fald jeg ofte - ikke en trang til at lave om og revolutionere, men en længsel efter Guds indgriben i vort liv og fællesskab. Og vi ved - præcis ligesom de ti spedalske her - hvor Guds indgriben foregår, nemlig hos Jesus, altså i dag i bønnen i Jesu navn.

Men hvor kan det dog være besværligt - somme tider næsten uovervindeligt - at komme tilbage til Jesus, når nu vækkelsesprædikanten - sikkert i bedste mening - lige fra man var barn har placeret én godt og grundigt blandt de ni, der altså i sidste ende ikke kommer.

Men i virkeligheden er de ni jo ikke særligt interessante.

"Hvor er de ni?" spurgte Jesus. Han fik ikke noget svar - og det får vi heller ikke - - vi aner det ikke, så lad os lade være at spinde videre på dem.

Så er den ene, der vendte tilbage for at sige tak og give Gud æren dog langt mere interessant.

Så - kære venner - velkommen til at følges med ham ind i Jesu nærhed.

Vi er jo kommet her, netop for at søge Gud, sige tak for livet og give Gud æren.

Jo, han er et langt mere interessant selskab.

Men den allermest interessante i beretningen er dog Jesus, som uden betænkeligheden ødsler med kærlighed og nåde imod nogle mennesker, han nok aldrig har set før - og måske aldrig ser igen.

Der kommer ti spedalske - nogle af datidens samfunds længst udstødte. De beder om barmhjertighed. Hvad de egentlig forventede, ved vi ikke - almisser, medmenneskelig accept, helbredelse - hvor megen fantasi eller hvor stort håb de havde, får vi ikke at vide.

"Jesus, mester, forbarm dig over os!" beder de. Næsten ligesom den blinde ved Jerikovejen: "Jesus, Davids søn, forbarm dig over mig." - det er den bøn, der er blevet til den såkaldte Jesusbøn, som i al sin korthed er blevet en af de største bønner blandt kristne, den mest bedte bøn næst efter Fadervor - fordi den ganske enkelt rækker ud efter den barmhjertighed, som Gud har til den enkelte:

"Herre Jesus Kristus, Guds Søn, forbarm dig over mig synder." eller blot: "Jesus, forbarm dig over mig."

Undertiden spørger Jesus efter menneskers tro, før han handler. Det gør han ikke her overfor de ti spedalske. Han sender dem bare af sted efter en raskmelding ganske efter bogen - og undervejs opdager de, at de er helbredt.

Ganske stilfærdigt og udramatisk øser han til overflod sin kærlighed ud over dem.

En enkelt - endda et dobbelt-udskud - en fra den forkerte side af grænsen, en samaritaner - vender tilbage med tak og lovprisning. Og han får at vide: Din tro har frelst dig. Eller sagt med sprogbrogen fra det følgende afsnit i teksten: Guds rige er i dit liv - dit liv er i Guds rige.

Vi ser her en skitse-demonstration af, at Jesu kærlighed og nåde er - som et birketræ.

Birketræer kender vi rigeligt til hjemme i Silkeborg - for dér gror birketræer som ukrudt.

Vi luger dem op i stor stil, for at de ikke helt skal overtage haverne. Kun nogle få får lov at blive stående - og alligevel vrimler byen og egnen med birketræer.

Tænk så på, hvordan det er om foråret. Der er milliarder af birkepollen i luften. Byens tage og åbne pladser farves gule af birkepollen. Og kun en forsvindende brøkdel af en promille lander på birkeblomsternes støvfang, så der bliver birkefrø ud af det. Og hele efteråret kan vi gå og feje millioner og atter millioner af birkefrø op i dynger alle vegne.

Kun en forsvindende lille brøkdel af frøene finder et sted at spire - og de skal ikke have andet end en sprække mellem et par fliser for at spire.

Til næste forår kan vi gå i gang med lugejernet og fjerne titusinder og atter tusinder af små birketræ i hele byen. Og når vi har gjort det, er der rigeligt med birketræer tilbage til at holde hele møllen kørende igen.

Hvilken ubegribelig overflod.

Vor Herres Jesu Kristi nåde, Guds kærlighed og Helligåndens fællesskab har Jesus i sit liv på jorden, sin død og opstandelse sluppet løs på jorden - til overflod – ubegribelig overflod.

Gud er ikke nøjeregnende med, hvor hans kærlighed lander. Helligånden er ikke kræsen med, hvilket selskab han er i - han blander sig ikke kun hos os, der kan synge salmer.

Guds kærlighed og nåde ligger i bunker og blæser med vinden og rammer hvem som helst og hvor som helst - ligesom Jesus uden betænkeligheder den dag forbarmede sig over en flok ukendte uden at ane, hvad de ville gøre med hans barmhjertigheds gave.

Jesus gav *sit liv* for verden - hans nåde er øst ud over jorden.

Men vor verden ser jo ikke sådan ud – tænk på Syrien. Og nogle vil sige : “Mit liv ser ikke sådan ud.”

Hvad skal der til, for at Jesu nåde kan finde en sprække mellem verdens hårde fliser, så Guds kærlighed kan slå rod og Helligånden kan give Guds rige vækst i menneskers liv?

"Din tro har frelst dig," sagde Jesus til den helbredte samaritaner - velkommen i Guds rige. Tro? en klippefast overbevisning? en dyb forståelse af Guds væsen? et sikkert kendskab til Bibelens dybe sandheder? eller hvad var det for en tro?

Samaritanerens tro bestod blot i, at han sagde tak og gav Gud æren. Så enkel er troen i grunden. Så ligetil er det at tage imod Guds riges frø og Guds riges vækst i sit liv. I det hjerte, der siger tak til Gud, dér kan Guds rige vokse. Og det rige er lige her - midt iblandt os.

Det, der gør denne enlige samaritaner interessant i sammenhængen her, er sådan set ikke hans tro. For den tro er så enkel, at enhver, der vil, kan tro - sige Gud tak og give ham æren. Det interessante ved ham er, at han også *gjorde det* - uanset hvad de andre gjorde.

Hvad der blev af de ni, aner vi ikke - om de forsvandt ud i den blå luft, eller de vendte tilbage dagen efter eller fjorten dage efter - alt er uinteressante spekulationer, så dem lader vi være. Men om den ene ved vi, at *han* kom, sagde tak og gav Gud æren - tog imod den vidunderlige besked af Jesus: »Stå op og gå herfra! Din tro har frelst dig.« - selv om de andre ikke fulgte med. Han gjorde det.

Vi kan lige her indskyde en tanke, som kan være skitsen til en hel lang prædiken en anden dag : Hvorfor mon Jesus siger til ham : "Gå herfra!" - sådan siger han til nogle, og til andre siger han: "Følg mig!" ??

Begge dele siger han, fordi erfaringen af Guds grænseløse kærlighed og nåde skal bæres videre som et vidnesbyrd for andre - ellers bliver den erfaring let til religiøst navlepilleri - og det var der rigeligt af på Jesu tid, og det er der rigeligt af i vor tid.

Dem, som han sagde til "Følg mig" - dem tog han jo i lære, og sagde så til dem : "Gå herfra" - til verdens ende med vidnesbyrdet om den kærlighed, nåde, det lys i har set og modtaget.

Kender du ønsket om vor Herres Jesu Kristi nåde, Guds kærlighed og Helligåndens fællesskab i dit liv - kender du den længsel efter Guds indgriben i dit liv - kender du drømmen om at Guds rige skal vokse i dit liv og sprænge dine egne snævre rammer - eller rettere: at dit liv, dit hjerte sætter dybe rødder i Jesus Kristus, så dit liv bærer frugt til Guds ære. Kender du den længsel? -

Ofte hænger den længsel netop sammen med en følelse af svigtende frimodighed til at "gå herfra" i tillid til, at Guds rige lever og vokser i vort liv også uden for dette fællesskabs rammer.

- Ved du hvad? Der er intet, Gud hellere vil end at opfylde længselen efter, at hans rige skal vokse i dit liv. For Guds Søn, Jesus Kristus gav sit liv på et kors, for at det kan ske, som dit hjerte længes efter.

Og det er så enkelt at tage imod - at sige Gud tak og give ham æren - for derved åbnes sind og hjerte og liv og færden for hans Ånd, hans kærlighed, hans rige.

Men - tag ved lære af den enlige samaritaner: Der er ingen, der kan gøre det i stedet for dig.

At være i et fællesskab – hvad enten det er en familie, en vennekreds, en menighed - at være i et fællesskab indebærer naturligvis, at vi i mange ting må følges ad, bære fælles ansvar og have ansvar og omsorg for hinanden. Det indebærer også, at vi må give hinanden rum og plads, til tider må vi vente på hinanden, for at finde fælles fodslag i nogle ting. I en kristen menighed betyder det også, at vi kan bede for hinanden.

Og når vi taler om vor længsel efter at se Guds rige vokse og blomstre bære frugt i vort liv, så kan vi meget let få den tanke, at fællesskabet er en hindring for at det kan ske:

Hvis bare min ægtefælle ville - min familie. Hvis bare menigheden ville ... sådan og sådan ... så....

Men når det handler om at tage imod Guds riges frø - hans nåde og kærlighed, som ligger i bunker og blæser med vinden - når det drejer sig om Guds riges vækst i dit liv, så er det kun *dig*, der kan åbne *dit* sind og hjerte og tage imod Guds gave til *dig* med tak -
- ligesom den enlige samaritaner, som vendte tilbage til Jesus for at sige tak og give Gud æren - uanset hvor de ni andre gik hen - og han fik at vide : Din tro har frelst dig.

Nu skal I hver især have lov til at gøre denne prædiken færdig.

For hvad Gud har i vente til hver enkelt af os, er nok lige så forskelligt som de næser han har udstyret os med.

Så nu skal vi bruge lidt tid til at gøre prædiken færdig i stille meditation, eftertanke, bøn.

Og hvis du ikke ved, hvad du skal fylde stilheden ud med, kan du jo bruge de ti spedalskes bøn - Jesusbønnen: Herre Jesus Kristus, Guds Søn, forbarm dig over mig."

Eller brug stilheden til at sige Gud tak og give ham æren.

STILHED.